

hogy sikerült felrázniok a múmiát, de a papagáj, mintha megsértődött volna ettől a duhaj vihogástól, elhallgatott, kinyujtotta és elferdítette nyakát; így fixirozta a németeket sorban, egu szemmel mint valami öreg junker a monokliján keresztül.

És ekkor csoda történt. A papagáj valamit kiáltott, ami nagyon hasonlított az ő — Heil Hitler!-ükhöz.

A németek elnémultak. Összenéztek.

A mieink sóbálvännná váltak a meglepetéstől. Mindenki úgy magyarázta ezt, ahogy tudta, hogu ez mit jelentsen. Teljes bizonytalanságban voltak.

Csak Szpaszoje állt feszesen, szeme fénylett s ide-oda forgatta a meglegedettségtől. Huncutul kacsintott vele a hatalmas németre.

A végén mégis bóknak vették, szalutáltak Szpaszojének és Arakának, és lármásan, nevetve, — fau, fau! — elmentek.

És ez így tartott őszia. Néhányan a mieink közül már azt hitték, hogy Araka valóban ötödik hadoszlopos és áruló, de ez már kiugrasztotta Szpaszojet zárkózottságából:

— Hagyd csak te ezeket a tökfilkókat! Tudja ez a bölcs, mit mond!

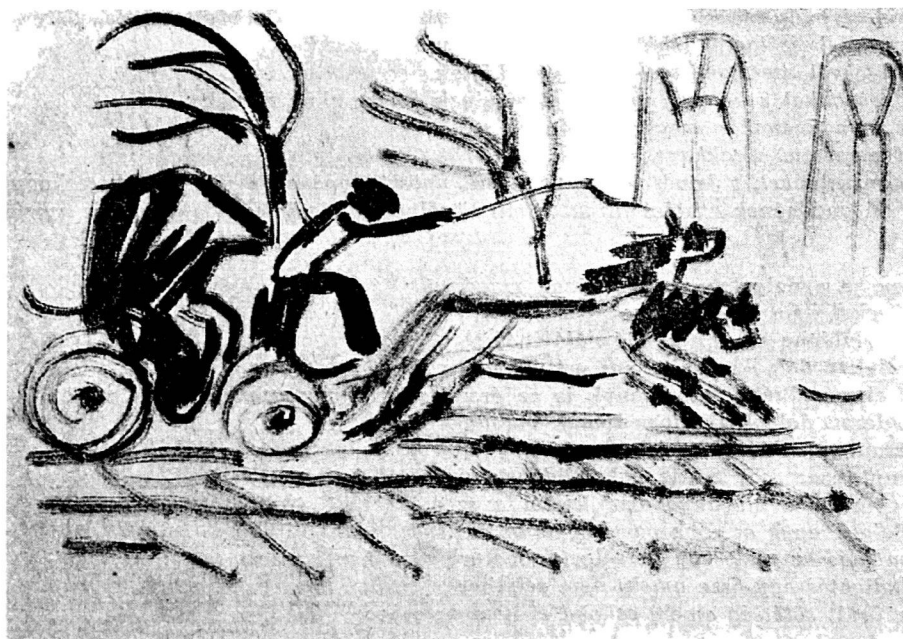
De egy délután három tiszt jött Szpaszoje kocsmájába. Mintha előre megfontolt szándékkal jöttek volna, azonnal a papagájhoz léptek. A kihívás sokáig tartott. Araka összekuporodott mint cigány a fagyban, szenilisen, önfejűen, egy hang nélkül. Amig Szpaszoje az ördög sugallatára, meg nem mutatta, hogyan kell a konok madarat felpiszkálni. És valóban utána a papagáj eljátszotta titokzatos tengerentúli műsorát. Először elkezdett rikácsolni, majd nagyokat nyelni, köhögni, krákogni, tüszögni, és utoljára az az ő

— Heil Hitler!-je.

De mindjárt észre lehetett venni, hoguelvétette a hatást. Abban a pillanatban a tiszt jeges tekintetével átsuhant Szpaszoje és a többiek felett, majd észrevéve ajkuk körül a nehezen palástolt gúnymosolyt, felugrott, megragadta Arakát, ütni kezdte vele a polcot, az asztalt, majd teljes erejéből a falhoz vágta, azután csizmájával még jól megtaposta a padlón.

Szpaszojét négy hét múlva engedték ki. Tántorogva, sárgán s kéken-zölden jött vissza. De a kocsmát, csak azért is, ismét kinyitotta. A szemétdombon pedig a tollától megfosztott Araka körül rémüldözve járkáltak a hollók és csipkedték. Hát persze, az ő fajtájukhoz tartozott is, meg nem is.

(Fordította: Kiss-Jovák Magda)



SAFRÁNY IMRE

Vágta (tus)